

Om Ukraina-krigen – 2

Skrevet av. K. Murali (Ajith) – oversatt til norsk av RK

I løpet av de siste tiårene har amerikansk imperialisme forsøkt å samle sine krefter mot Kina. Den insisterer på at de europeiske maktene skal bære hoveddelen av Europas sikkerhetsbehov. Den klaget kontinuerlig over at de ikke gjør nok med å dele NATOs utgifter. Trump gikk et skritt til og erklærte at det egentlig ikke ville ha noen betydning om NATO ble oppløst. Det var i tråd med synspunktene til en del av de herskende klassene i USA om at Amerika enten skulle løse eller sette på vent problemene de hadde med Russland for å konfrontere Kina. Men dette er ikke gjennomførbart. Det kan muligens føre til at USA mister grepet over Europa totalt. Å holde Sovjetunionen under kontroll var ikke det eneste oppdraget til NATO. Det var også et mål å holde Tyskland under kontroll. Det er det fremdeles. I en periode nå har Frankrike krevd dannelsen av en europeisk forsvarsstyrke. Hvis NATO blir oppløst, kan en europeisk militær organisasjon ledet av Frankrike og Tyskland ta form. Den kan muligens komme til enighet med Russland. Utvidelsen av NATO, som USA ønsker, er også åpen for dette, samtidig som de fortsatt ønsker å omringe Russland. Det kan ikke forlates, spesielt med et Russland som er klart for å ta igjen svunnen makt. Russland er den største trusselen for østeuropeiske land. Tyskland og Frankrike vil ikke være nok til å møte denne trusselen. De trenger Amerika til det, og dermed NATO. USA har forsøkt å utnytte dette for å holde NATO aktivt og samtidig redusere sin egen økonomiske byrde og troppebyrde i Europa. Ukraina-krisen og krigen har i stor grad forstyrret dette.

Dessuten vil Bidens politikk om å unngå en direkte militær rolle, i sterk kontrast til all støyen han laget, absolutt gi opphav til bekymringer. Hvorvidt og hvor mye man kan stole på USA vil stå sentralt. Dette skjer ikke så lenge etter at Trump erklærte seg mot NATO. Det kan være en begynnelse for mange

europiske land å komme til den konklusjon at det kan være bedre å ha en avtale med Russland i stedet for å stole på amerikansk militær makt. I god tid før krigen hadde startet, hadde både Tyskland og Frankrike uttalt at Russland hadde legitime sikkerhetsproblemer som må løses. Etter at krigen startet har Frankrike beslaglagt et russisk handelsskip. Ved å omgjøre beslutningen om ikke å levere dødelig utstyr, har Tyskland begynt å levere dem til Ukraina. Tilsynelatende ser dette ut til å underkaste seg amerikansk press. Imidlertid kan det også indikere et forsøk fra disse landene på å sikre sitt initiativ i Europa, ved å utnytte bekymringene over USAs politikk.

USA har blitt satt i en situasjon der de er tvunget til å avlede oppmerksomheten fra den antatte umiddelbare oppgaven med å fokusere på Kina, i det minste for en stund. Samtidig må de også møte problemet med ikke å kunne konsentrere seg fullt ut om Europa. Så hvorfor tok Biden denne svingen? Angir det bare omstendighetenes tvang? Eller ble den vedtatt med vilje, ganske klar over mulige konsekvenser? Det er grunn til å tro dette. Som vi bemerket tidligere, hadde Biden erklært at amerikanske tropper ikke ville bli utplassert i Ukraina i det øyeblikket Putin samlet sitt militære på grensen. Ble dette gjort for å egge Russland inn i krig, fange det der og dermed beholde kontrollen over Europa samtidig som det svekket alliansen mellom Kina og Russland? Beregninger på den mulige motstanden som kunne komme i Ukraina kunne ha vært en faktor for å lage dette trikset. Selv om andelen etniske russere og russisktalende er ganske betydelig, anser et stort antall av dem seg selv som ukrainere. Folket i Donbas erklærte seg uavhengige, og Putin forsøkte å gjennomføre noe lignende i den russiske majoritetens sørlige deler av Ukraina. Han feilet. Derfor kan de amerikanske herskerne godt ha konkludert med at den nasjonale følelsen og forsvaret utløst av en russisk invasjon ville forvandles til en motstand ganske uventet av Putin. Hele saken ville også tjene til å stramme opp NATO. Disse faktorene kan godt ha vært de som styrte Biden i hans valg.

Imidlertid er det sterk motstand mot det innenfor de amerikanske herskende klassene selv. Trump, som nå har rost Zelensky, gratulerte tidligere Putin. Det var ikke bare enda et eksempel på hans sprø, uberegnelige oppførsel. Det reflekterte tankegangen til en tungtveiende seksjon i det republikanske partiet. De kan ha endret sin offentlige holdning med tanke på den verdensomspennende motstanden mot Russlands invasjon og konsekvensene et pro-krigstandpunkt kan ha på det kommende valget i USA. Uansett hva det måtte være, forblir det å konfrontere Kina i fokus for USAs globale politiske, militære strategi.

Selv om det ennå ikke er formelt medlem av NATO, har Ukraina allerede etablert et formelt «vennskap» med det. Krigsleker med NATO-deltakelse har blitt arrangert gjentatte ganger. I et nylig oppdrag var det uttalte oppdraget å trene for å «gjenvinne territorium tapt på grunn av separatister støttet av et naboland». Det kunne ikke vært mer åpenbart. Suksessen til Aserbajdsjan, med sin lille væpnede styrke, med å ta tilbake Nagorno-Karabakh fra Armenia ved å utplassere droner ga en viktig veiledning for dette krigsspillet. Putin skal ha bestemt seg for å handle uten opphold i lys av denne utviklingen. Han kan også ha regnet ut at USA ikke ville vise mye interesse på grunn av sin opptatthet av Kina.

Krig er en fortsettelse av politikk. Land fører krig for å realisere bestemte politiske mål. Etablering av et regime i Kiev som ikke vil tillate anti-russiske trekk, hindre utvidelse av NATO, få til en ny sikkerhet/fredsavtale i Europa som vil sikre interessene til russisk imperialisme – slik er Putins politiske mål. Derfor sier han gjentatte ganger at Russland ikke har til hensikt å okkupere Ukraina. I motsetning til dette prøver USAs imperialisme å skape en situasjon der Russland ikke kan oppfylle sine mål uten å gjøre det, eller tvinges til å utføre militær intervensjon kontinuerlig. De kommende dagene vil vise oss hvem som vil lykkes. I mellomtiden vil tusenvis av mennesker dø, bli såret, lemlestet, gjort hjemløse, arbeidsløse. Fryktelig elendighet

venter dem. Millioner av rupier, penger og eiendeler, blir brent opp i denne imperialistiske striden. Penger som var fraværende når det kom til å takle et mikroskopisk virus, til å behandle ofrene, strømmer nå i overflod til død. Imperialisme betyr krig og den dreper alltid; uansett.

Det er hevet over enhver tvil at ukrainerne hater den russiske invasjonen. Likevel, fram til nå, har man ikke sett noen indikasjon på at folkets opposisjon samles som væpnet motstand uavhengig av Zelensky-regimet. Hvis krigen blir langvarig, hvis folk blir tvunget til å leve under russisk styre i regioner den okkuperer, vil dette definitivt dukke opp. Dessuten, selv om Putin lykkes med å etablere et marionettregime i Kiev, vil ikke Ukraina kjenne fred. Vi kan sikkert forvente motstand og geriljakrig mot den. Dermed, uansett hva, kommer Russland til å bli fanget der. Kraftige antikrigsstemninger og protester har dukket opp i landet. Dette er spesielt merkbart blant ungdom. Den jingoistiske russiske nasjonalismen som blomstret opp med aktivt engasjement fra den russiske kristne kirke har mislyktes i å blokkere dette. Disse protestene vil gi ytterligere drivkraft til motstanden i Ukraina. Det vil også svekke ukrainsk sjåvinisme oppmuntret av Zelensky og hans allierte. Dermed har krigen skapt en ny politisk oppvåkning i Russland. Hvis krigen blir langvarig, hvis Putin ikke klarer å nå sine krigsmål innen forventet tid, hvis motstanden i Ukraina blir sterk og påfører den russiske hæren store tap, kan det godt føre til slutten på hans styre.

Verden går inn i en periode med stor uorden. I det siste, i lang tid under striden mellom de to supermaktene – den amerikanske ledet imperialistiske leiren og den sovjetiske sosialimperialistiske leiren – pleide verdens folk å bli inspirert av de politiske og diplomatiske intervensjonene fra sosialistiske Kina og Albania og det revolusjonære budskapet gitt gjennom dette. De revolusjonære kampene som fortsatte eller kom opp selv etter gjenopprettingen av kapitalismen i

Kina, spilte den rollen på verdensnivå. I dag er det ingen sosialistiske land. Revolusjonære kamper ledet av kommunistpartier er få i antall. Den internasjonale kommunistbevegelsen er fortsatt svak. Derfor er det en anstrengende oppgave å snu denne lidelsen mot revolusjon. Imidlertid er det noe annet også. Dette er endringen som har funnet sted i massenes bevissthet. Endringen som har skjedd som et resultat av deres erfaringer under Covid-pandemien er spesielt verdt å nevne. Både i de utviklede landene og 3. verdens land ble herskernes inkompetanse og deres umenneskelige tilnærming skarpt avslørt. Folk kom til å se at dette, snarere enn selve viruset, var en større grunn til at millioner mistet livet. Det er derfor en utbredt tankegang i verden om at herskerne ikke kan stoles på, at sannheten er hinsides det som er uttalt av dem. En anti-regjering, anti-hersker-følelse, opposisjon, er sett i mange land. Ganske ofte forvandles det til uroligheter. ((Ordet som er brukt opprinnelig er «agitations», noe som kan oversettes til agitasjon eller uro/misnøye. Vær derfor oppmerksom på at det er noe usikkerhet rundt oversettelsen)) I denne situasjonen, hvor de motsatte sidene kommer med forskjellige påstander, hvis kommunistkreftene, de progressive, legger merke til å avsløre de snevre imperialistiske interessene som ligger til grunn for disse påstandene og varslers folket, vil de raskt forstå sannheten. Selv om disse kreftene er i en svak tilstand, vil de være i stand til å snu denne lidelsen til fordel for revolusjon. Det er alle muligheter til å gjøre dette. De må gå i en retning som vil gjøre dette virkelig gjennom korrekte politiske standpunkter og praksis. Å henge bak en av konkurrentene betyr å miste denne muligheten.

(01-03-2022)

<https://ajithspage.medium.com/on-the-ukraine-war-2-953f2758123d>

Towards a new dawn, 2022

Towards a new dawn, 2022